Środki trwałe w sprawozdawczości europejskich klubów piłkarskich

Leszek Borowiec

Uniwersytet Warszawski, Wydział Zarządzania

e-mail: lborowiec@wz.uw.edu.pl

Marek Wolny

Uniwersytet Warszawski, Wydział Zarządzania

e-mail: mwolny061@gmail.com

DOI: 10.65731/az-2026-0028

Streszczenie

Celem artykułu jest analiza znaczenia rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku wybranych europejskich klubów piłkarskich notowanych na giełdach papierów wartościowych oraz identyfikacja czynników wpływających na ich zróżnicowanie. Badaniem objęto osiem klubów: Manchester United, Juventus FC, Borussia Dortmund, Olympique Lyon, Celtic FC, FC Porto, SL Benfica oraz SS Lazio. Analiza została przeprowadzona na podstawie danych ze skonsolidowanych sprawozdań finansowych za sezony 2021/2022–2024/2025. W artykule wykorzystano krytyczną analizę literatury oraz aktów prawnych, a także analizę pionową, poziomą i porównawczą. Przeprowadzone badanie wskazuje na istotne zróżnicowanie udziału rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku klubów oraz ich znaczenia w kosztach operacyjnych. Zróżnicowanie to nie wynika z odmiennych standardów rachunkowości, lecz przede wszystkim z różnic w modelach biznesowych, w szczególności w zakresie własności infrastruktury stadionowej oraz strategii inwestycyjnych. Wyniki sugerują, że kluby inwestujące w infrastrukturę wykazują wyższy udział środków trwałych oraz większe znaczenie amortyzacji w strukturze kosztów, podczas gdy podmioty opierające działalność na innych kategoriach aktywów, w tym aktywach niematerialnych, charakteryzują się niższym udziałem tej kategorii. Uzyskane rezultaty wskazują, że struktura aktywów klubów piłkarskich odzwierciedla ich długoterminowe decyzje strategiczne, a nie wyłącznie przyjęte zasady rachunkowości.

Słowa kluczowe

środki trwałe, kluby piłkarskie, amortyzacja, analiza sprawozdań finansowych, praktyki rachunkowości

Wstęp

Rzeczowe aktywa trwałe stanowią istotny element majątku przedsiębiorstw i odgrywają kluczową rolę w prowadzeniu działalności gospodarczej. W rachunkowości definiowane są jako składniki majątku o fizycznej postaci, wykorzystywane przez jednostkę przez okres dłuższy niż jeden rok w celu prowadzenia działalności operacyjnej. Zasady ich ujmowania, wyceny oraz prezentacji w sprawozdaniach finansowych regulowane są przez Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej, w tym przede wszystkim Międzynarodowy Standard Rachunkowości 16. W przypadku spółek notowanych na giełdach papierów wartościowych w Europie prowadzi to do stosowania jednolitych zasad rachunkowości w zakresie środków trwałych.

Specyfika działalności klubów piłkarskich sprawia jednak, że struktura ich aktywów istotnie odbiega od struktury aktywów typowych przedsiębiorstw. Oprócz infrastruktury materialnej, takiej jak stadiony, centra treningowe czy obiekty administracyjne, znaczącą rolę odgrywają aktywa niematerialne związane z prawami do zawodników. W konsekwencji udział rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku klubów może być silnie zróżnicowany, a jego interpretacja wymaga uwzględnienia uwarunkowań ekonomicznych i organizacyjnych wykraczających poza same zasady rachunkowości.

W literaturze przedmiotu dominują badania koncentrujące się na rentowności, płynności finansowej oraz wycenie aktywów niematerialnych klubów sportowych. Relatywnie rzadziej analizowane jest znaczenie infrastruktury materialnej w strukturze majątku klubów piłkarskich oraz czynniki determinujące jej poziom. W szczególności ograniczona jest liczba badań odnoszących się do wpływu modelu własności infrastruktury stadionowej oraz strategii inwestycyjnych na strukturę aktywów.

W tym kontekście zasadne jest podjęcie analizy pozwalającej na identyfikację czynników kształtujących znaczenie rzeczowych aktywów trwałych w działalności klubów piłkarskich. Sama obserwacja poziomu i zmian wartości tych aktywów nie jest wystarczająca bez próby interpretacji przyczyn ich zróżnicowania.

Celem niniejszego artykułu jest analiza znaczenia rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku wybranych europejskich klubów piłkarskich notowanych na giełdach papierów wartościowych oraz identyfikacja czynników ekonomicznych wpływających na ich zróżnicowanie, w szczególności modelu własności infrastruktury stadionowej oraz strategii inwestycyjnych klubów.

W związku z powyższym sformułowano następujące pytania badawcze: jakie jest znaczenie rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku badanych klubów piłkarskich oraz jakie czynniki ekonomiczne i organizacyjne wpływają na zróżnicowanie ich udziału w analizowanych podmiotach?

Badanie przeprowadzono na podstawie danych pochodzących ze skonsolidowanych sprawozdań finansowych ośmiu europejskich klubów piłkarskich: Manchester United, Juventus FC, Borussia Dortmund, Olympique Lyon, Celtic FC, FC Porto, SL Benfica oraz SS Lazio. Analiza obejmuje okres czterech sezonów sprawozdawczych od 2021/2022 do 2024/2025 i została oparta na analizie pionowej, poziomej oraz analizie porównawczej.

Struktura artykułu przedstawia się następująco. W pierwszej części zaprezentowano przegląd literatury oraz podstawy teoretyczne dotyczące rachunkowości rzeczowych aktywów trwałych. Następnie przedstawiono metodykę badania oraz źródła danych. W kolejnych częściach zaprezentowano wyniki analizy oraz ich interpretację, a całość zakończono podsumowaniem i wnioskami.

1. Przegląd literatury

Rzeczowe aktywa trwałe stanowią istotny element sprawozdawczości finansowej przedsiębiorstw, a zasady ich ujmowania, wyceny i prezentacji regulowane są przez Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej, w szczególności MSR 16. W przypadku podmiotów notowanych na rynkach kapitałowych prowadzi to do stosowania jednolitych ram rachunkowości, co teoretycznie ogranicza możliwość zróżnicowania prezentowanych wartości. W praktyce jednak, mimo stosowania tych samych regulacji, przedsiębiorstwa mogą wykazywać istotne różnice w strukturze aktywów, co wynika nie tyle z odmiennych zasad rachunkowości, ile z decyzji ekonomicznych i strategicznych dotyczących sposobu wykorzystania zasobów.

Zgodnie z Międzynarodowym Standardem Rachunkowości (MSR) 16 środki trwałe mają następujące cechy:

- są przeznaczone do wykorzystywania w produkcji lub dostawie towarów lub usług, do wynajmu innym podmiotom lub do celów administracyjnych,
- są przeznaczone do wykorzystywania przez więcej niż jeden okres, co oznacza, że spółka planuje z nich korzystać przez okres dłuższy niż 12 miesięcy,
- nie są przeznaczone do sprzedaży,
- są amortyzowane w czasie (z wyjątkiem gruntów, których wartość nie podlega odpisom amortyzacyjnym),
- posiadają fizyczną postać [MSR 16, 2020, s. 6; Anggraini, 2023, s. 5].

Środki trwałe w sprawozdaniach finansowych podzielone są na odpowiednie klasy. Klasa rzeczowych aktywów trwałych to grupa aktywów charakteryzująca się podobną naturą i użyciem w działalności przedsiębiorstwa. Wyróżnia grunty, budynki i budowle, maszyny, statki, samoloty, pojazdy mechaniczne, meble i stałe wyposażenie, wyposażenie biura oraz rośliny produkcyjne [MSR 16, 2020, s. 37]. Każda z tych klas jest różna i wiele różnych aktywów może zostać zaklasyfikowane do każdej z nich.

W przypadku klubów piłkarskich szczególne znaczenie ma relacja pomiędzy aktywami materialnymi a niematerialnymi. Infrastruktura stadionowa, centra treningowe czy obiekty administracyjne stanowią podstawę działalności operacyjnej, jednak w wielu klubach kluczową rolę odgrywają również aktywa niematerialne, w szczególności prawa do zawodników. Struktura aktywów klubów piłkarskich może być zatem wynikiem przyjętego modelu biznesowego, w którym część podmiotów koncentruje się na inwestycjach infrastrukturalnych, podczas gdy inne alokują kapitał przede wszystkim w aktywa związane z działalnością sportową.

Przedsiębiorstwa często używają gruntów jako miejsca na ulokowanie biur lub zakładów produkcyjnych [Weygandt, 2014, s. 430]. To właśnie w tej klasie powinny znaleźć się wszystkie grunty i ich ulepszenia. Przykładem ulepszenia gruntu są podjazdy, parkingi, ogrodzenia, elementy małej architektury czy podziemne systemy zraszaczy [Weygandt, 2014, s. 431].

Budynki to obiekty wykorzystywane w działalności operacyjnej, takie jak stadiony, sklepy, biura, boiska treningowe, magazyny czy siedziby klubów [Weygandt, 2014, s. 431]. Mają one bardzo długi okres użyteczności, jednak w przeciwieństwie do gruntów jest on ograniczony. Mogą być one używane do przeróżnych aktywności w zależności od zakresu biznesu przedsiębiorstwa.

Maszyny i urządzenia to zestaw głównych narzędzi i sprzętu wykorzystywanych do wytwarzania produktów i usług oraz wspomagania działalności gospodarczej. Ta kategoria jest najbardziej zależna od rodzaju działalności, jaką zajmuje się firma.

Pojazdy są częścią większości firm i podmiotów. Tylko firmy prowadzące działalność online mogą ich nie posiadać. Pojazdy mogą zostać podzielone na kilka mniejszych grup.

- mogą to być komercyjne pojazdy pasażerskie wykorzystywane do zapewnienia podróży i przejazdów drużyn piłkarskich,
- samoloty – podobnie jak statki najczęściej są wykorzystywane do transportu towarów i osób,
- pojazdy silnikowe – jest to najszersza grupa pojazdów. Do tej grupy można zaliczyć większość pojazdów używanych w klubach piłkarskich – autobusy, taksówki, samochodowy do wynajęcia [Chatterjee i Cohen, 2004, s. 50-59].

Wyposażenie biura to środki trwałe, które są trzymane w celach administracyjnych każdego przedsiębiorstwa. Do tej grupy można zaliczyć wyposażenie komputerowe, komunikacyjne oraz pozostałe wyposażenie biur. Meble i stałe wyposażenie to większe, ruchome elementy wyposażenia, które służą do wyposażenia biura i doprowadzenia ich do możliwości przeprowadzania biznesu [MSR 16, 2020, s. 6].

Istotnym czynnikiem różnicującym poziom rzeczowych aktywów trwałych w klubach piłkarskich może być model własności infrastruktury stadionowej. W praktyce część klubów posiada stadiony na własność, podczas gdy inne korzystają z nich na podstawie umów dzierżawy lub użytkowania. Różnice te mają bezpośrednie przełożenie na strukturę aktywów oraz poziom amortyzacji, a tym samym wpływają na sposób prezentacji sytuacji majątkowej w sprawozdaniach finansowych.

Wycena aktywów trwałych jest procesem mającym na celu ustalenie kwot pieniężnych, w jakich te składniki sprawozdania finansowego mają zostać ujęte i zaprezentowane. Proces ten wymaga doboru konkretnych metod ogólnych i szczegółowych zasad niezbędnych do ustalenia wartości początkowej i bilansowej środka trwałego. Aktywa trwałe przechodzą dwuetapową wycenę:

- wycenę początkową,
- wycenę bilansową [Kumor, 2014, s. 163].

Środki trwałe mogą zostać nabyte, zmodernizowane lub utworzone przez jednostkę. Podczas ich wyceny jednostka powinna sprawdzić czy koszt można ująć jako składnik aktywów. Koszt powinien być zaliczony do wartości środka trwałego wtedy i tylko wtedy gdy:

- prawdopodobne jest, że jednostka uzyska przyszłe korzyści ekonomiczne związane z tą pozycją,
- koszt pozycji można wiarygodnie oszacować [MSR 16, 2020, s. 7].

Koszty początkowe środków trwałych mogą obejmować cenę zakupu, cła importowe, podatki niepodlegające zwrotowi, rabaty, upusty, wszelkie koszty bezpośrednio związane z doprowadzeniem składnika aktywów do miejsca i stanu niezbędnego do uruchomienia, koszty przygotowania miejsca w którym będzie to aktywo, koszty demontażu, koszty finansowania zewnętrznego. Z kolei przykładami kosztów, których wartości nie można włączyć do wartości środka trwałego są koszty otwarcia nowego obiektu, koszty wprowadzenia nowego produktu lub usługi (w tym koszty reklamy i działań promocyjnych), koszty prowadzenia działalności w nowej lokalizacji lub z nową grupą klientów (w tym koszty szkolenia personelu) lub koszty administracyjne i inne ogólne koszty prowadzenia działalności [Muthupandian, 2009, s. 4].

Wcześniej wspomnianymi kosztami finansowania zewnętrznego są odsetki i inne koszty, które jednostka ponosi w związku z pożyczaniem środków finansowych [MSR 23, 2007, s. 5]. Koszty kapitalizowane przez jednostkę dotyczą kosztów bezpośrednio związanych z nabyciem, budową lub produkcją kwalifikowanego składnika aktywów. Tym terminem określa się aktywa, których przygotowanie do zamierzonego użytkowania wymaga znacznego nakładu czasu [Prewysz-Kwinto, 2018, s. 389]. Zazwyczaj są to aktywa wytworzone na własny użytek jednostki, takie jak budynki lub maszyny wymagające dłuższego okresu dostosowania [Hołda, 2013, s. 294].

Biorąc pod uwagę powyższe informacje można dojść do wniosku, że jednostka może obliczyć wartość początkową środka trwałego poprzez poniższe równanie:

Wartość środka trwałego = Cena zakupu + koszty bezpośrednie + wstępny szacunek kosztów demontażu + koszty finansowania zewnętrznego

Amortyzacja jest nierozerwanie związana z wykorzystywanie środków trwałych. Odzwierciedla ona kosztu zużycia danego środka trwałego. Odpisy amortyzacyjne dotyczą wszystkich środków trwałych z wyjątkiem gruntów. Amortyzacja jest zmniejszeniem wartości środków trwałych w wyniku:

- zużycia ich procesów gospodarczych w okresie ich użytkowania,
- działania czynników technicznych, mechanicznych lub naturalnych takich jak rdzewienie,
- starzenia się aktywów spowodowanego szybkim rozwojem technologii, co może powodować pojawienie się nowych wydajniejszych maszyn [Mucomo, 2016, s. 374].

Amortyzacja ma na celu skorygowanie wartości środka trwałego i przedstawienie go w sposób jak najbardziej zbliżony do jego rzeczywistej wartości. Jednostka powinna rozpocząć amortyzację środka trwałego w momencie, w którym jest on gotowy do użytkowania tj. gdy zostanie dostosowany do miejsca i warunków niezbędnych do jego eksploatacji [Łojek i Kozioł, 2021, s. 16]. Amortyzację środków trwałych należy dokonywać z następujących powodów:

- w celu stwierdzenia rzeczywistego zysku przedsiębiorstwa,
- przedstawienie prawdziwej sytuacji majątkowej spółki,
- wykazania rzeczywistej wartości środka trwałego w sprawozdaniu finansowym,
- zapewnienia środków na wymianę składnika aktywów [Tsamis i Liapis, 2014, s. 123].

Amortyzacja to systematyczny rozkład wartości składnika aktywów podlegającego amortyzacji na przestrzeni okresu jego użytkowania. Alokacja ta jest dokonywana w taki sposób, że koszt amortyzacji jest ujmowany w okresach sprawozdawczych ekonomicznej użyteczności środka trwałego [Tsamis i Liapis, 2014, s. 123]. Podczas obliczania kwoty amortyzacji uwzględnia się:

- koszt początkowy środka trwałego,
- wartość rezydualna nazywana również wartością odzysku. Jest to szacowana kwota, jaką jednostka uzyskałaby obecnie ze sprzedaży składnika aktywów po odliczeniu szacowanych kosztów sprzedaży, gdyby składnik aktywów był już całkowicie zamortyzowany,
- wartość składnika aktywów podlegająca amortyzacji. Jest to różnica pomiędzy wartością środka trwałego a szacowaną wartością rezydualną,
- okres użytkowania środka trwałego [Mucomo, 2016 s. 375; MSR 16, 2020, s. 6].

Jednostka powinna osobno amortyzować każdą klasę środka trwałego, której koszt jest istotny w stosunku do całej wartości aktywa [MSR 16, 2020, s. 43]. Na przykład jeżeli jednostka posiada stadion to powinna osobno amortyzować wyposażenie na trybunach, które może wymagać kilkukrotnej wymiany w trakcie eksploatacji, osobno płytę boiska i nagłośnienie z uwagi na to, że każdy z tych składników aktywa ma inny czas planowanego użytkowania [Michalciuc, 2017, s. 100].

Najczęściej w praktyce stosuje się amortyzację liniowa oraz degresywną oraz metodę opartą na jednostkach produkcji. Liniowa metoda amortyzacji polega na obliczeniu stawki amortyzacji, która - przy założeniu braku zmiany wartości brutto środka trwałego - jest stała [Zvekić, 2019, s. 111]. Najpierw jednostka musi obliczyć stawkę amortyzacji. Może tego dokonać poprzez podzielenie 100 przez liczbę okresów (lat), w czasie których aktywo będzie używane. Następnie musi pomnożyć tę stawkę oraz wartość środka trwałego brutto jak w równaniu poniżej:

$$Amortyzacja = (Koszt\ środka\ trwałego - wartośc\ rezydualna) * stawka\ amortyzacji(\%)$$

W degresywnej metodzie amortyzacji można wyróżnić dwa najbardziej popularne sposoby:

- reducing balance method,
- metoda sumy cyfr lat (SYD).

Reducing balance method polega na obliczeniu stawki amortyzacji i mnożenia przez nią wartości netto aktywa. W praktyce spółki najczęściej stosują stawkę amortyzacji wynikającą z ich wcześniejszego doświadczenia z podobnymi środkami trwałymi.

Istnieje jednak wzór matematyczny pozwalający na jej obliczenie co zostało pokazane we wzorze poniżej, gdzie t oznacza liczbę lat, w których aktywo będzie używane:

$$Stawka\ amortyzacji = 1 - \sqrt[t]{\frac{wartość\ rezydualna}{koszt\ środka\ trwałego}}$$

Następnie w celu określenia wysokości odpisu amortyzacyjnego każdego roku wartość netto (wartość brutto – skumulowana amortyzacja) jest mnożona przez tę stawkę.

Drugim przykładem metody degresywnej jest metoda sumy cyfr lat. W tej metodzie odpis amortyzacyjny oblicza się mnożąc stawkę amortyzacyjną przez stałą podstawę amortyzacji, która stanowi koszt składnika aktywów pomniejszony o jego wartość rezydualną. Stawkę procentową można obliczyć poniższym wzorem, gdzie t oznacza liczbę lat użytkowania a p kolejny okres dla którego liczony jest odpis amortyzacyjny [Kuzior, 2007, s. 134]:

$$Stawka\ amortyzacji = \frac{t + (1 - p)}{\frac{t * (t + 1)}{2}}$$

Metoda amortyzacji oparta na jednostkach produkcji najczęściej stosowana jest w przypadku aktywów, których wartość jest ściśle powiązana z liczbą wyprodukowanych lub wykorzystanych jednostek a nie z liczbą lat użytkowania. W celu jej obliczenia jednostka musi oszacować ile jednostek produkcji (godzin, sztuk) oczekuje od maszyny. Następnie może użyć poniższego wzoru w celu obliczenia odpisu amortyzacyjnego:

$$Odpis\ amortyzacyjny = \frac{Wartość\ brutto * Wykorzystane\ jednostki\ produkcji\ w\ okresie}{Całość\ oszacowanych\ jednostek\ produkcji\ środka\ trwałego}$$

Drugim standardowym rodzajem odpisu w rachunkowości obok odpisów amortyzacyjnych jest odpis z tytułu utraty wartości środka trwałego. Utratę wartości uznaje się gdy wartość bilansowa przekracza wartość odzyskiwalną [MSR 16, 2020, s. 8]. Oznacza to, że przedsiębiorstwo powinno rozpoznać utratę wartości gdy wartość środka trwałego prezentowana w bilansie jest wyższa od wartości, którą jednostka mogłaby otrzymać w przypadku sprzedaży tego aktywa. Wartość odzyskiwalna to wyższa z dwóch wartości:

- wartości godziwej pomniejszonej o koszty sprzedaży,
- wartości użytkowej.

W przypadku gdy brak jest podstaw do wiarygodnego oszacowania ceny, po której transakcja sprzedaży składnika aktywów zostałaby zawarta na rynku, ustalenie wartości godziwej może być niemożliwe. W takim przypadku jednostka może przyjąć wartość użytkową składnika aktywów jako jego wartość odzyskiwalną. Jednakże

w przypadku gdy jednostka jest w stanie obliczyć obie te wartości, powinna ona przyjąć wyższą wartość, aby upewnić się, że składnik aktywów nie zostanie odpisany ponad konieczność. Wartość odzyskiwalna ustalana jest dla poszczególnych aktywów. Jeżeli jednak dany składnik aktywów nie generuje samodzielnie wpływów pieniężnych, wartość odzyskiwalna ustalana jest dla jednostki generującej przepływy pieniężne, do której dany składnik aktywów należy [Amiraslani, 2013, s. 13].

Na koniec roku obrotowego jednostka musi przedstawić swoje środki trwałe w sprawozdaniu finansowym. Zgodnie z MSR 16 przedsiębiorstwo może zdecydować się na ich prezentację przy użyciu modelu kosztowego lub modelu przeszacowania. Możliwe jest jednoczesne stosowanie obu modeli, pod warunkiem, że dla jednej grupy aktywów o podobnym rodzaje i przeznaczeniu zastosuje się tylko jeden model i podda wycenie przy użyciu odpowiedniego modelu wszystkie aktywa należące do tej grupy [Cebrowska, 2012, s.128].

Metoda kosztowa jest najstarszą i najpowszechniejszą metodą wyceny w rachunkowości [Poniatowska, 2009, s. 164]. W tej metodzie wartość początkowa środka trwałego jest powiększona o efekty jego ulepszenia i pomniejszona o dokonane już odpisy amortyzacyjne i odpisy z tytułu utraty wartości [Cebrowska, 2012, s .128]. Jest to stosunkowo prosta metoda z uwagi na dostępność wszystkich informacji potrzebnych do jej użycia.

Drugą praktyką stosowaną przez przedsiębiorstwa jest wycena w modelu przeszacowania. Polega na tym, że po uznaniu za składnik aktywów, środek trwały powinien być wykazywany w wartości ponownej wyceny, czyli wartości godziwej na dzień wyceny pomniejszonej o wszelkie późniejsze skumulowane odpisy amortyzacyjne i odpisy z tytułu utraty wartości [MSR 16, 2020, s. 31]. Wyceny te powinny być robione regularnie w celu zapewnienia, że wartość godziwa jest równa rzeczywistej wartości środka trwałego na dzień prezentacji w sprawozdaniu finansowym.

Po całkowitym zamortyzowaniu wartości środka trwałego albo po jego sprzedaży musi on zostać wyksięgowany. Oznacza to całkowite lub częściowe usunięcie poprzednio ujętego aktywa z sprawozdania finansowego przedsiębiorstwa. Środek trwały powinien zostać wyksięgowany w dacie sprzedaży lub w momencie gdy przedsiębiorstwo nie spodziewa się uzyskać z niego korzyści ekonomicznych podczas jego używania lub sprzedaży [MSR 16, 2020, s. 67].

2. Metodyka badań

Celem artykułu jest analiza znaczenia rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku wybranych notowanych klubów piłkarskich w Europie oraz identyfikacja

czynników wpływających na ich zróżnicowanie. W związku z powyższym sformułowano dwa główne problemy badawcze:

- Jakie jest znaczenie rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku badanych klubów piłkarskich?
- Jakie czynniki ekonomiczne i organizacyjne wpływają na zróżnicowanie ich udziału w analizowanych podmiotach?

Badanie koncentruje się na rzeczowych aktywach trwałych jako jednym z kluczowych elementów struktury majątku klubów piłkarskich. Pomimo istotnego znaczenia aktywów niematerialnych, w szczególności praw do zawodników, zostały one wyłączone z analizy ilościowej. Ich rola została jednak uwzględniona na poziomie interpretacyjnym jako jeden z czynników wpływających na zróżnicowanie struktury aktywów badanych podmiotów.

Przedmiotem analizy objęto osiem europejskich klubów piłkarskich notowanych na giełdach papierów wartościowych. Przedstawiono je w tabeli 1.

Tab. 1. Lista I opis badanych klubów piłkarskich

Nazwa klubu	Opis
Manchester United	Jest to angielski klub grający w najwyżej lidze piłkarskiej Anglii. Ma na koncie wiele sukcesów, zwycięstw w lidze oraz pucharach europejskich.
Juventus FC	Ten włoski klub został założony w 1897 roku. Mecze rozgrywa w Serie A i jest najbardziej utytułowanym klubem w swoim kraju.
Borussia Dortmund	Jest to niemiecki klub z siedzibą w Dortmundzie. Został założony w 1909 roku i mecze rozgrywa w Bundeslidze – najwyższej klasie rozgrywkowej w Niemczech.
Olympique Lyonnais	To francuski klub założony w 1899. Mecze rozgrywa w Ligue 1 a jego akcje są notowane na giełdzie Euronext Paris.
Celtic FC	To szkocki klub piłkarski założony w 1887 roku. Jest jednym z pięciu klubów na świecie, które w swojej historii zdobyły aż 100 trofeum.
FC Porto	Klub założony w 1893 gra w najwyższej lidze piłkarskiej w Portugalii. Jego akcje są notowane na Euronext Lizbona.
SL Benfica	To lizboński klub sportowy założony w 1904 roku. Rozgrywa swoje mecze w Portugalii. Jest jednym z najlepszych klubów w swoim kraju.
SS Lazio	To włoski klub założony w 1900 roku i grający w najwyższej klasie rozgrywkowej Włoszech. Najlepsze wyniki osiągał na początku 21 wieku.

Źródło: opracowanie własne.

Dobór próby miał charakter celowy. Kryterium wyboru stanowiło notowanie klubu na regulowanym rynku kapitałowym w Europie oraz obowiązek sporządzania sprawozdań finansowych zgodnie z MSSF. Uwzględnione kluby reprezentują różne

ligi europejskie oraz odmienne modele własności infrastruktury stadionowej, co pozwala na analizę zróżnicowanych struktur aktywów trwałych.

Analizie poddano dane finansowe obejmujące cztery sezony sprawozdawcze: 2021/2022, 2022/2023, 2023/2024, 2024/2025. Ze względu na specyfikę działalności klubów piłkarskich, ich rok obrotowy obejmuje zazwyczaj okres od 1 lipca do 30 czerwca kolejnego roku kalendarzowego. Dane pozyskano bezpośrednio ze skonsolidowanych rocznych sprawozdań finansowych opublikowanych przez badane podmioty. Źródłem informacji były:

- sprawozdania z sytuacji finansowej,
- rachunki zysków i strat,
- informacje dodatkowe – noty objaśniające – dotyczące rzeczowych aktywów trwałych i kosztów.

Do przygotowania części badawczej artykułu wykorzystano następujące metody badawcze:

- analizę pionową polegającą na określeniu udziału rzeczowych aktywów trwałych w aktywach ogółem oraz udziału amortyzacji w kosztach całkowitych. Pozwoliło to na ocenę znaczenia infrastruktury materialnej w strukturze majątku i kosztów klubu,
- analizę poziomą obejmującą porównanie danych w ujęciu wieloletnich w celu identyfikacji trendów w zakresie zmian wartości rzeczowych aktywów trwałych, dynamiki amortyzacji czy zmian struktury klas aktywów,
- analizę porównawczą pozwalającą na zestawienie stosowanych modeli wyceny, metod amortyzacji oraz okresów użytkowania aktywów pomiędzy poszczególnymi klubami.

Uzyskane wyniki zostały poddane interpretacji z uwzględnieniem uwarunkowań ekonomicznych i organizacyjnych badanych klubów, w szczególności modelu własności infrastruktury oraz przyjętych strategii inwestycyjnych.

W literaturze przedmiotu dominują badania dotyczące rentowności [Panagiotis, 2015; Ahtiainen i Jarva, 2019 ; Panagiotis, 2011], płynności finansowej oraz wyceny aktywów niematerialnych klubów sportowych [Shareef i Davey, 2005 ; Abassy i Morskogen, 2024 ; Pawłowski, 2020]. Znacznie rzadziej analizowane jest znaczenie infrastruktury materialnej w strukturze majątku klubów piłkarskich oraz czynniki determinujące jej poziom. W szczególności ograniczona jest liczba badań odnoszących się do wpływu modelu własności infrastruktury oraz strategii inwestycyjnych na strukturę aktywów, co uzasadnia podjęcie niniejszej analizy.

Ograniczeniami badania był fakt, że badanie opiera się wyłącznie na danych publikowanych w sprawozdaniach finansowych. Oznacza to, że analiza dotyczy zasad

rachunkowości deklarowanych przez jednostki oraz informacji ujawnionych w notach objaśniających. Niemożliwe było przeanalizowanie szczegółowych umów dotyczących infrastruktury, struktury finansowania inwestycji stadionowych czy wewnętrznych polityk rachunkowości nieujawnionych w sprawozdaniach. Ponadto, ze względu na koncentrację na rzeczowych aktywach trwałych, pominięto analizę aktywów niematerialnych (w szczególności praw do zawodników), które w klubach piłkarskich stanowią często dominującą część aktywów. Ograniczenie to wpływa na możliwość pełnej identyfikacji przyczyn obserwowanych różnic, w szczególności w zakresie szczegółowych rozwiązań dotyczących własności infrastruktury oraz polityk rachunkowości stosowanych przez badane podmioty.

3. Wyniki badań

Analiza danych dotyczących Manchesteru United została przedstawiona w tabeli 2 i wskazuje na wzrost wartości rzeczowych aktywów trwałych przy jednoczesnym utrzymaniu ich udziału w aktywach trwałych na stabilnym poziomie około 22–23%. Taka relacja sugeruje, że rozwój infrastruktury materialnej następował równolegle z rozwojem innych kategorii aktywów trwałych, co może wskazywać na zrównoważoną strategię inwestycyjną klubu.

Tab. 2. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych Manchesteru United [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	341,1	1 579,4	22%	18,3	856,0	2,1%
2024	302,2	1 377,5	22%	17,7	906,8	2,0%
2023	295,1	1 309,9	23%	13,8	793,6	1,7%
2022	282,2	1 228,7	23%	14,3	805,4	1,8%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Na podstawie tej tabeli można również sprawdzić udział amortyzacji w kosztach operacyjnych klubu. Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych Manchesteru United utrzymuje się na niskim i stabilnym poziomie (ok. 2%), co wskazuje, że infrastruktura materialna nie stanowi istotnego źródła obciążeń kosztowych klubu. Sta-

bilność tego wskaźnika, mimo wzrostu wartości środków trwałych, sugeruje, że inwestycje infrastrukturalne są rozłożone w czasie i nie powodują istotnych zmian w strukturze kosztów operacyjnych.

W przypadku klubu Juventusu FC, który został przeanalizowany w tabeli 3 obserwowany jest wzrost znaczenia rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku, szczególnie widoczny w latach 2022–2024. Zmienność udziału tej kategorii aktywów wskazuje na aktywną politykę inwestycyjną klubu, w której infrastruktura materialna odgrywa rosnącą rolę, choć nie stanowi dominującego składnika majątku.

Tab. 3. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych Juventus FC [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	171,6	621,8	28%	10,9	405,7	2,7%
2024	177,1	548,2	32%	10,1	400,1	2,5%
2023	176,5	661,4	27%	10,8	425,5	2,5%
2022	140,5	699,9	20%	12,3	466,3	2,6%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Dodatkowo dane w tabeli 3 przedstawiają udział amortyzacji w kosztach operacyjnych klubu. W przypadku Juventusu FC udział amortyzacji w kosztach operacyjnych utrzymuje się na relatywnie stałym poziomie około 2,5–2,7%, co wskazuje na stabilny charakter obciążeń związanych z infrastrukturą. Brak istotnych wahań tego wskaźnika, pomimo zmian wartości środków trwałych, może świadczyć o przewidywalnej polityce inwestycyjnej oraz stopniowym rozkładaniu kosztów infrastruktury w czasie.

Analiza danych Borussii Dortmund prezentowana w tabeli 4 wskazuje na wzrost wartości rzeczowych aktywów trwałych przy jednoczesnym spadku ich udziału w aktywach trwałych. Oznacza to, że klub zwiększał inwestycje również w inne kategorie aktywów, co może świadczyć o dywersyfikacji struktury majątku i większym znaczeniu aktywów niematerialnych.

Tab. 4. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych Borussia Dortmund [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	197,5	488,9	40%	12,8	563,3	2,3%
2024	198,3	473,3	42%	12,3	572,3	2,1%
2023	182,3	440,7	41%	13,0	480,7	2,7%
2022	172,5	361,9	48%	13,4	466,1	2,9%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Dodatkowo na podstawie danych w tabeli 4 ocenić można stosunek kosztów amortyzacji i całkowitych kosztów operacyjnych. W Borussii Dortmund udział amortyzacji w kosztach operacyjnych wykazuje lekką tendencję spadkową, co przy rosnących kosztach całkowitych wskazuje, że znaczenie amortyzacji w strukturze kosztów maleje. Może to sugerować, że wzrost kosztów operacyjnych wynika przede wszystkim z innych kategorii, w szczególności związanych z działalnością sportową, a nie z obciążeń wynikających z posiadanej infrastruktury.

W przypadku Olympique Lyon, którego dane zaprezentowano w tabeli 5 widoczny jest wysoki udział rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku, co wskazuje na istotne znaczenie infrastruktury stadionowej. Jednocześnie spadek wartości tej kategorii w analizowanym okresie może wynikać z procesów aktualizacji wyceny lub ograniczenia nowych inwestycji, co wpływa na zmniejszenie jej udziału w aktywach.

Tab. 5. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych Olympique Lyon [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	299,0	541,4	55,23%	20,0	384,5	5,2%
2024	316,7	503,7	62,89%	23,8	352,0	6,8%
2023	444,3	572,7	77,59%	20,2	352,8	5,7%
2022	384,0	538,4	71,33%	19,3	272,6	7,1%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Na podstawie danych przedstawionych w tabeli 5 można również zauważyć udział amortyzacji w kosztach operacyjnych. W przypadku Olympique Lyon udział amortyzacji w kosztach operacyjnych jest relatywnie wysoki w porównaniu do pozostałych klubów, choć wykazuje tendencję spadkową. Wysoki poziom tego wskaźnika potwierdza istotne znaczenie infrastruktury stadionowej w strukturze majątku klubu, natomiast jego spadek może wynikać ze wzrostu innych kosztów operacyjnych lub zmian w wartości amortyzowanych aktywów.

Dane dotyczące Celtic FC zaprezentowane w tabeli 6 wskazują na stosunkowo wysoki, choć zmienny udział rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku. Wahania tego wskaźnika mogą wynikać zarówno ze zmian wartości infrastruktury, jak i z fluktuacji innych kategorii aktywów, co wskazuje na dynamiczne dostosowywanie struktury majątku do bieżących potrzeb klubu.

Tab. 6. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych Celtic FC [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	81,9	161,8	51%	2,5	136,6	1,8%
2024	73,3	112,5	65%	2,3	124,4	1,9%
2023	64,9	115,2	56%	2,6	111,2	2,4%
2022	65,4	121,8	54%	2,5	106,7	2,3%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Dodatkowo dane przedstawione w tabeli 6 pozwalają również przeanalizować udział amortyzacji w kosztach operacyjnych klubu. Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych Celtic FC utrzymuje się na niskim poziomie, oscylując wokół 2%, co wskazuje na ograniczone znaczenie infrastruktury materialnej w strukturze kosztów klubu. Jednocześnie niewielkie wahania tego wskaźnika sugerują stabilny charakter obciążeń amortyzacyjnych oraz brak istotnych zmian w zakresie inwestycji infrastrukturalnych.

W przypadku klubu FC Porto, którego dane przedstawiono w tabeli 7 obserwowany jest znaczący wzrost wartości oraz udziału rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku. Tak dynamiczna zmiana wskazuje na intensywne inwestycje w infrastrukturę, które istotnie wpłynęły na strukturę aktywów klubu, zwiększając znaczenie tej kategorii w analizowanym okresie.

Tab. 7. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych FC Porto [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	221,4	355,7	62%	7,7	147,1	5,2%
2024	216,4	348,6	62%	6,6	176,5	3,8%
2023	116,7	231,2	50%	4,0	166,0	2,4%
2022	120,6	305,9	39%	4,1	145,1	2,8%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Dodatkowo w tabeli 7 przedstawiono udział amortyzacji w kosztach operacyjnych klubu. W przypadku FC Porto widoczny jest wyraźny wzrost udziału amortyzacji w kosztach operacyjnych, szczególnie w ostatnich latach analizy. Taka tendencja jest spójna z obserwowanym wzrostem wartości środków trwałych i wskazuje na rosnące znaczenie infrastruktury w działalności klubu, co przekłada się na większe obciążenia kosztowe związane z amortyzacją.

W przypadku klubu SL Benfica, którego dane zaprezentowano w tabeli 8 widoczny jest stopniowy spadek znaczenia rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku przy względnie stabilnym poziomie aktywów trwałych ogółem. Taka tendencja może wskazywać na przesunięcie alokacji kapitału w kierunku innych kategorii aktywów, w szczególności aktywów niematerialnych.

Tab. 8. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych SL Benfica [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	89,1	470,3	19%	5,3	226,7	2,4%
2024	93,7	464,7	20%	5,5	204,8	2,7%
2023	98,4	420,5	23%	5,6	206,4	2,7%
2022	103,5	415,1	25%	5,8	192,4	3,0%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Dodatkowo analizując tabelę 8 można również przeanalizować udział amortyzacji w kosztach operacyjnych klubu. W przypadku SL Benfica udział amortyzacji w kosztach operacyjnych wykazuje tendencję spadkową, co przy relatywnie stabilnym poziomie aktywów trwałych może wskazywać na rosnące znaczenie innych kategorii kosztów lub stopniowe zmniejszanie wartości amortyzowanych aktywów. Sugeruje to ograniczoną rolę infrastruktury materialnej w generowaniu kosztów operacyjnych klubu.

Dane dotyczące SS Lazio przedstawione w tabeli 9 wskazują na niski i stabilny udział rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku. Taki poziom może być związany z ograniczoną własnością infrastruktury stadionowej oraz większym znaczeniem innych kategorii aktywów, co odróżnia ten klub od podmiotów silniej inwestujących w infrastrukturę.

Tab. 9. Udział środków trwałych w aktywach trwałych oraz amortyzacji w kosztach operacyjnych SS Lazio [mln EUR]

Rok	Środki trwałe	Aktywa trwałe	Udział środków trwałych w aktywach trwałych	Amortyzacja	Suma kosztów	Udział amortyzacji w kosztach operacyjnych
2025	53,9	325,1	17%	1,9	163,2	1,2%
2024	52,2	281,6	19%	1,4	183,6	0,8%
2023	50,1	275,7	18%	1,3	168,2	0,8%
2022	47,4	281,6	17%	1,3	164,6	0,8%

Źródło: opracowanie własne na podstawie sprawozdań finansowych.

Dodatkowo analizując dane zawarte w tabeli 9 można zauważyć udział amortyzacji w kosztach operacyjnych klubu. W SS Lazio udział amortyzacji w kosztach operacyjnych jest najniższy spośród analizowanych klubów i utrzymuje się na poziomie poniżej 1,2%. Taki poziom wskazuje na marginalne znaczenie infrastruktury materialnej w strukturze kosztów, co może być związane z ograniczoną własnością aktywów infrastrukturalnych oraz większym znaczeniem innych kategorii majątku.

4. Dyskusja wyników

Przeprowadzona analiza wskazuje na istotne zróżnicowanie znaczenia rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku badanych klubów piłkarskich. Zróż-

nicowanie to nie wynika jednak z odmiennych zasad rachunkowości, które w przypadku analizowanych podmiotów są w dużej mierze ujednolicone w ramach Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej, lecz przede wszystkim z decyzji strategicznych dotyczących sposobu prowadzenia działalności.

Jednym z kluczowych czynników wpływających na poziom rzeczowych aktywów trwałych jest model własności infrastruktury stadionowej. Kluby posiadające stadiony i obiekty treningowe na własność, takie jak Olympique Lyon czy FC Porto, wykazują wysoki udział tej kategorii aktywów w strukturze majątku oraz relatywnie wyższy poziom kosztów amortyzacji. Z kolei podmioty takie jak SS Lazio czy SL Benfica, w których udział środków trwałych pozostaje niski, mogą opierać swoją działalność na modelu korzystania z infrastruktury na podstawie umów dzierżawy lub użytkowania, co ogranicza konieczność ujmowania tych aktywów w bilansie.

Otrzymane wyniki wskazują również na istotne znaczenie strategii inwestycyjnej klubów. Wysoki udział rzeczowych aktywów trwałych może świadczyć o długoterminowej orientacji na rozwój infrastruktury i stabilizację przychodów, natomiast niższy udział tej kategorii aktywów może być związany z alokacją kapitału w kierunku aktywów niematerialnych, w szczególności praw do zawodników, które odgrywają kluczową rolę w działalności sportowej i transferowej klubów piłkarskich.

Analiza udziału amortyzacji w kosztach operacyjnych potwierdza powyższe zależności. W klubach o wysokim poziomie inwestycji infrastrukturalnych amortyzacja stanowi istotniejszy element kosztów, podczas gdy w pozostałych podmiotach jej znaczenie pozostaje ograniczone. Jednocześnie w większości analizowanych przypadków udział amortyzacji nie przekracza kilku procent kosztów operacyjnych, co wskazuje, że infrastruktura materialna nie stanowi głównego źródła presji kosztowej, w przeciwieństwie do kosztów związanych z działalnością sportową.

Uzupełniając powyższe rozważania, należy podkreślić, że w analizowanych klubach dominującą kategorią rzeczowych aktywów trwałych są nieruchomości oraz obiekty sportowe. Potwierdza to znaczenie infrastruktury stadionowej jako podstawy działalności operacyjnej klubów piłkarskich. Jednocześnie zróżnicowanie wpozostałych kategoriach aktywów wskazuje na indywidualne podejście poszczególnych podmiotów do zarządzania majątkiem oraz dostosowywania jego struktury do przyjętego modelu biznesowego.

Wyniki badania sugerują również, że struktura aktywów klubów piłkarskich może być kształtowana przez uwarunkowania regulacyjne. W szczególności regulacje UEFA dotyczące stabilności finansowej promują inwestycje w infrastrukturę po-

przez ich odmienne traktowanie w ramach ograniczeń kosztowych, co może stanowić dodatkowy bodziec do zwiększania udziału rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku.

Należy jednak podkreślić, że przeprowadzona analiza opiera się na danych publikowanych w sprawozdaniach finansowych, co ogranicza możliwość pełnej identyfikacji przyczyn obserwowanych różnic. W szczególności brak dostępu do szczegółowych informacji dotyczących własności infrastruktury oraz polityk rachunkowości poszczególnych klubów nie pozwala na jednoznaczne rozstrzygnięcie wszystkich mechanizmów stojących za prezentowanymi wartościami.

Pomimo tych ograniczeń uzyskane wyniki wskazują, że analiza rzeczowych aktywów trwałych w klubach piłkarskich powinna być prowadzona nie tylko w ujęciu rachunkowym, lecz przede wszystkim w kontekście ekonomicznym i strategicznym, co pozwala na pełniejsze zrozumienie sposobu funkcjonowania tych podmiotów.

Podsumowanie

Przeprowadzona analiza pozwoliła na ocenę znaczenia rzeczowych aktywów trwałych w strukturze majątku wybranych europejskich klubów piłkarskich oraz identyfikację czynników wpływających na ich zróżnicowanie. Uzyskane wyniki wskazują, że udział tej kategorii aktywów w analizowanych podmiotach jest istotnie zróżnicowany, przy czym różnice te nie wynikają z odmiennych zasad rachunkowości, lecz przede wszystkim z decyzji strategicznych oraz przyjętych modeli biznesowych.

Kluczowym czynnikiem wpływającym na poziom rzeczowych aktywów trwałych jest model własności infrastruktury stadionowej. Kluby posiadające stadiony i obiekty treningowe na własność charakteryzują się wyższym udziałem tej kategorii aktywów oraz większym znaczeniem amortyzacji w strukturze kosztów operacyjnych. Z kolei podmioty korzystające z infrastruktury na podstawie umów dzierżawy lub użytkowania wykazują niższy udział środków trwałych, co wskazuje na odmienny sposób organizacji działalności i alokacji kapitału.

Wyniki badania potwierdzają również znaczenie strategii inwestycyjnej klubów. Wysoki udział rzeczowych aktywów trwałych może wskazywać na orientację długoterminową i budowanie stabilnych źródeł przychodów opartych na infrastrukturze, natomiast niższy udział tej kategorii aktywów może być związany z większym znaczeniem aktywów niematerialnych, w szczególności praw do zawodników, które pełnią kluczową rolę w działalności sportowej i transferowej.

Analiza udziału amortyzacji w kosztach operacyjnych wskazuje, że mimo istotnych inwestycji infrastrukturalnych jej znaczenie pozostaje ograniczone w większości analizowanych klubów. Oznacza to, że infrastruktura materialna nie stanowi głównego źródła obciążeń kosztowych, co ma istotne znaczenie z punktu widzenia oceny efektywności finansowej klubów piłkarskich.

Uzyskane wyniki mają istotne implikacje praktyczne. Analiza struktury aktywów może stanowić użyteczne narzędzie oceny strategii rozwoju klubów oraz ich podejścia do zarządzania majątkiem. W szczególności pozwala ona na lepsze zrozumienie relacji pomiędzy inwestycjami infrastrukturalnymi a alokacją kapitału w inne obszary działalności, co może być istotne zarówno dla inwestorów, jak i osób zarządzających klubami sportowymi.

Ograniczeniem przeprowadzonego badania jest wykorzystanie wyłącznie danych publikowanych w sprawozdaniach finansowych, co nie pozwala na pełną identyfikację wszystkich czynników wpływających na strukturę aktywów, w szczególności w zakresie szczegółowych rozwiązań dotyczących własności infrastruktury oraz polityk rachunkowości. W przyszłych badaniach zasadne byłoby rozszerzenie analizy o dane jakościowe oraz uwzględnienie aktywów niematerialnych, co pozwoliłoby na pełniejszą ocenę struktury majątku klubów piłkarskich.

Podsumowując, rzeczowe aktywa trwałe stanowią istotny, lecz zróżnicowany element majątku klubów piłkarskich, a ich znaczenie powinno być analizowane nie tylko w kontekście rachunkowym, lecz przede wszystkim w odniesieniu do przyjętej strategii działania oraz modelu biznesowego danego podmiotu.

ORCID iD

Leszek Borowiec: https://orcid.org/0000-0002-6113-9191

Literatura

1. Abbasy S., Morskogen E. (2024), *How does ownership structure influence debt and liquidity for football club in Europe?*, Umeå School of Business, Economics and Statistics, Umeå University, Umeå.
2. Ahtiainen S., Järvva H. (2019), *Has UEFA's financial fair play regulation increased football clubs' profitability?*, European Sport Management Quarterly 22 (4).

3. Amiraslani H., Iatridis G.E., Pope P.F. (2013), *Accounting for asset impairment: A test for IFRS compliance across Europe*, Cass Business School, London.
4. Anggraini L. (2023), *Acquisition and disposition of property, plant and equipment*, No. 4339259, p. 11.
5. Chatterjee A., Cohen H. (2004), *Accounting for commercial vehicles in urban transportation models*, Cambridge Systematics, No. 6820.F44, pp. 50-59.
6. Hołda A. (2013), *MSR/MSSF w polskiej praktyce gospodarczej*, Wydawnictwo C.H. Beck, Warszawa.
7. Kumor I. (2014), *Wycena środków trwałych jako materialny instrument polityki rachunkowości w zakresie kształtowania całkowitego dochodu przedsiębiorstwa*, Uniwersytet Ekonomiczny w Katowicach, Katowice, No. 201, s. 163.
8. Kuzior A. (2012), *Prezentacja skutków wyceny i zmian w stanie środków trwałych w sprawozdaniu finansowym sporządzonym według MSSF*, w: Cebrowska T., Dotkuś W. (red.), Środki trwałe – ujmowanie, wycena, prezentacja, Wydawnictwo Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu, Wrocław.
9. Łojek P., Kozioł W. (2021), *Podobieństwa i różnice wynikające z UOR a MSR w zakresie rzeczowych aktywów trwałych – ujęcie teoretyczne*, Zeszyty Naukowe Małopolskiej Wyższej Szkoły Ekonomicznej w Tarnowie 16.
10. Michalciuc C. (2017), *Accounting treatments for the valuation of tangible fixed assets*, University of Suceava, No. 41, p. 100.
11. Międzynarodowy Standard Rachunkowości 16 (2020).
12. Międzynarodowy Standard Rachunkowości 23 (2007).
13. Mucomo L.F. (2016), *Identification of national and international regulations on accounting depreciation of tangible fixed assets*, Fundatia Romana pentru Inteligenta Afacerii, No. 11, pp. 374-375.
14. Munthupandian K.S. (2009), *IAS 20 Accounting for Government Grants and Disclosure of Government Assistance – A Closer Look*, The Institute of Cost and Works Accountants of India, No. 33518, p. 6.
15. Muthupandian K.S. (2009), *IAS 16 Property, Plant and Equipment – A Closer Look*, The Institute of Cost and Works Accountants of India, No. 39902, p. 4.
16. Dimitropoulos P.E., Koumanakos E. (2015), *Intellectual capital and profitability in European football clubs*, International Journal of Accounting, Auditing and Performance Evaluation 11 (2).
17. Dimitropoulos P.E. (2011), *Profitability of the Greek Football Clubs: Implications for Financial Decisions Making*, Operations Management – A Modern Approach.
18. Pawłowski J. (2020), *Financial condition of football clubs in the Polish Ekstraklasa*, Journal of Physical Education and Sport 20 (5).

19. Poniatowska L. (2009), *Metody i modele wyceny bilansowej aktywów i pasywów*, Stowarzyszenie Księgowych w Polsce, Warszawa, No. 53, s. 164.
20. Prewysz-Kwinto P., Voss G. (2018), *Koszty finansowania zewnętrznego w świetle międzynarodowych regulacji rachunkowości i na przykładzie wybranych grup kapitałowych notowanych na GPW w Warszawie*, Wyższa Szkoła Bankowa w Toruniu, Toruń, No. 503, s. 389.
21. Shareef F., Davey H. (2005), *Accounting for intellectual capital: Evidence from listed English football clubs*, Journal of Applied Accounting Research 7 (3).
22. Tsamis A., Liapis K. (2014), *Fair value and cost accounting, depreciation methods, recognition and measurement for fixed assets*, International Journal in Economics and Business Administration 2 (3), p. 123.
23. Weygandt J. (2013), *Financial accounting*, John Wiley & Sons, Hoboken.
24. Zvekić I.K. (2019), *Tangible assets depreciation issues*, Univerzitet u Zenici, No. 10, pp. 111-114.

Fixed tangible assets in the financial reporting of European Football Clubs

Abstract

The aim of this article is to analyze the significance of tangible fixed assets in the asset structure of selected European football clubs listed on stock exchanges and to identify the factors influencing their differentiation. The study covers eight clubs: Manchester United, Juventus FC, Borussia Dortmund, Olympique Lyonnais, Celtic FC, FC Porto, SL Benfica and SS Lazio. The analysis is based on consolidated financial statements for the reporting periods 2021/2022–2024/2025. The research applies vertical, horizontal and comparative analysis supported by a review of the literature and accounting regulations. The results reveal significant differences in the share of tangible fixed assets across the analyzed clubs. These differences are not driven by variations in accounting standards, which are largely harmonized under International Financial Reporting Standards, but primarily by strategic and economic factors. The findings indicate that stadium ownership models and investment strategies play a key role in shaping asset structures. Clubs investing in infrastructure exhibit a higher share of tangible fixed assets and a greater impact of depreciation on operating costs, while clubs relying less on owned infrastructure tend to allocate more resources to other asset categories, particularly intangible assets such as player registration rights. The results suggest that the structure of assets in football clubs reflects long-term strategic decisions rather than accounting choices alone. Therefore, the analysis of tangible fixed assets

should be conducted not only from an accounting perspective but also in the context of business models and strategic management.

Key words

fixed assets, football clubs, depreciation, financial statements analysis, accounting practices